

DE VLOEK VAN DE TULPSTRAAT ENSCHEDÉ

De Vloek van de Tulpstraat – Enschede

Het was een kille avond op 1 november in Enschede. De mist kroop als een sluier over de klinkers van de Tulpstraat, een rustige straat waar de bewoners bekendstonden om hun prachtige voortuinen vol tulpen. In de lente kleurde de straat als een schilderij — rood, geel, paars en wit. Maar op die koude herfstavond, toen de maan bleek boven de stad hing, begon er iets te veranderen bij huisnummer 8. Niemand wist precies hoe het begon. Sommigen zeiden dat het kwam door meneer Van Groet, de oude tuinier die hier jaren geleden woonde en spoorloos verdween tussen zijn bloemperken. Anderen fluisterden over een vloek — uitgesproken door een vreemde vrouw die ooit in het Volkspark bloemen verkocht en zwoer dat de tulpen van Enschede haar geheim hadden gestolen.

Rond middernacht hoorde Emma van huis nummer 27 haar hond, Bram, onrustig grommen bij het raam. Ze schoof het gordijn opzij... en haar adem stokte. De tulpen voor huis nummer 8 — normaal keurig in rijen geplant — bewogen. Niet zachtjes in de wind, maar ritmisch, alsof ze ademden. De bloembladeren trilden, kraakten... en scheurden open. Uit de grond kwam de eerste omhoog: de Zombie-tulp. Zijn steel was gebarsten, zijn bladeren druipten van de modder, en uit zijn bloemkelk klonk een zacht gegrom — hongerig, dorstig... levend. Daarachter kroop de Mummie-tulp omhoog, ingewikkeld in vergeelde worteldoeken. Bij elke beweging dwarrelde er stuifmeel op, oud en stoffig, dat de lucht zwaar en koud maakte. Vanuit de schaduw van een lantaarnpaal fladderde plots iets zwarts. De Vleermuistulp — zijn bladeren leken vleugels, zijn steel kronkelde als een klauw. Hij dronk niet van nectar, maar van het bloedrode regenwater dat over de stoep liep. Binnen enkele ogenblikken was de hele Tulpstraat veranderd. Wat ooit een nette rij voortuinen was, werd een nachtmerrie van bladeren, wortels en gefluister. Een Skelet-tulp tikte met zijn holle stengel tegen de ramen. Een Spook-tulp zweefde als mist over de straat. En bij het blauwe hek aan het einde van de straat stond de Clown-tulp te lachen — haar rode bloemblaadjes krulden als een grijns vol tanden. De lantaarns flakkerden en doofden één voor één uit. Alleen het bleke maanlicht bleef over, glanzend op honderden tulpen die hun kopjes draaiden alsof ze keken... recht naar de huizen. Emma herinnerde zich plots wat haar oma ooit had verteld, toen ze als kind tulpen plukte in het Volkspark: "Elke bloem die bloeit zonder zon, draagt de schaduw van de nacht met zich mee." Ze greep haar zaklamp, rende naar buiten en richtte het felle licht op het oude bloemperk van huisnummer 8 — precies waar meneer Van Groet ooit zijn trots plantte. De tulpen schreeuwden. Hun bladeren verschrompelden, hun wortels trokken zich terug in de grond. De aarde beefde en de lucht vulde zich met een scherpe geur van metaal en rottend stuifmeel. En toen... stilte. Toen de zon de volgende ochtend opkwam, leek alles weer normaal. De Tulpstraat was vredig. De mist was verdwenen.

Behalve één bloem. In het midden van het bloemperk van huisnummer 8 stond nog één zwarte tulp — glanzend, met een zilveren randje langs haar blad. Sommigen zeggen dat ze 's nachts nog steeds fluisteren hoort. Een zacht, ritmisch geluid, als ademhalen tussen de stenen. “Tot volgend jaar, Enschede...”